

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **N. Y.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2019, č. j. CPR-3438-6/ČJ-2019-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2019, č. j. 4 A 54/2019 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. et Mgr. Marku Čechovskému **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **6.800 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 7. 12. 2018, č. j. KRPA-335937-34/ČJ-2018-000022, uložilo žalobci podle § 119 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 119 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění na dobu dvou roků, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie. Začátek této doby byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba 30 dnů k vycestování z území ČR, a to ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 tohoto zákona.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Posouzení věci městským soudem

[3] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Městský soud shledal, že v případě žalobce bylo prokázáno, že narušil veřejný pořádek tím, že se dopustil spáchání úmyslného trestného činu proti zájmu společnosti a za tento čin byl odsouzen pravomocně dne 28. 5. 2016. Jednalo se o nakládání s omamnými a psychotropními látkami a žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu dvou roků nepodmíněně. Trest vykonal a následně mu byl Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, zrušen trvalý pobyt. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 28. 7. 2018. Žalobce měl následně do 30 dnů vycestovat, avšak pobýval zde nadále bez platného víza od 28. 8. 2018 do 5. 9. 2018, kdy byl kontrolován hlídkou odboru cizinecké policie na pracovišti v Praze 6. Z uvedených skutečností je zřejmé, že žalobce naplnil podstatu ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o jeho správním vyhoštění. Žalobce nepopřel, že nastaly skutečnosti, na základě kterých bylo rozhodnuto o odnětí povolení k trvalému pobytu.

[5] Z napadeného rozhodnutí městský soud zjistil, že se správní orgán posouzením přiměřenosti ukládaného správního vyhoštění zabýval dostatečně. Vycházel ze skutečnosti, že žalobce na území pobýval na základě povolení k pobytu od roku 2006. Hodnotil i skutečnost, že žalobce ovládá český jazyk a zcela se na území ČR integroval. Další skutečností je však to, že při svém pobytu se dopustil závažné trestné činnosti, pro kterou byl pravomocně odsouzen. Tato skutečnost pak také byla důvodem pro odnětí povolení trvalého pobytu. V důsledku toho žalobce nadále pobýval na území bez oprávnění k pobytu. Za této situace pak správní orgán postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, když posuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života. Zabýval se podrobně žalobcovým vztahem s paní M. Y., jakkoliv sám žalobce uvedl, že s ní nežije ve společné domácnosti a nemá s ní žádné děti. Nepřál si ani, aby byla účastnicí řízení o správním vyhoštění. Správní orgán hodnotil také žalobcův vztah ke dvěma nezletilým dětem, které mají státní příslušnost ČR. Tyto děti jsou narozeny ze vztahu s paní L. Š.. V době rozhodování správního orgánu byly děti umístěny (od listopadu 2011) v dětském domově v Broumově a pečovala o ně také jejich babička K. Š.. Žalobce se s dětmi občas vídá, když je navštíví v dětském domově, přináší jim také nějaké dárky. Výživné na tyto děti pravidelně neplatí. S matkou dětí paní

L. Š. se žalobce nestýká. Městský soud se zcela ztotožnil se závěry, které správní orgán v odůvodnění tohoto rozhodnutí zaujal. Přisvědčil tomu, že právo vyplývající z článku 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvážení protichůdných zájmů cizince na jedné straně a státu na straně druhé. Správní orgány posoudily ve vzájemné souvislosti intenzitu zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života se zájmy ČR, a to konkrétně se zájmem na bezpečnosti pro společnost a na ochraně veřejného pořádku.

III. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, se kterou spojil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Pochybení městského soudu spatřuje v nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů soudního rozhodnutí, v důsledku čehož bylo ve věci vydáno nezákonné rozhodnutí. Tyto nedostatky plynule navazují na tytéž nedostatky vzniklé v rámci správního řízení, které městský soud svým rozhodnutím aproboval. Stěžovatel je přesvědčen, že již správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, resp. zjištěný skutkový stav vykládají tendenčně, na základě domněnek a v rozporu se skutečností a docházejí tak ke zcela nesprávným závěrům o přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Městský soud stejně jako správní orgány naprosto bagatelizoval význam rodinných vazeb a délku pobytu stěžovatele na území České republiky. Správní orgány k jeho tíži vykonstruovaly na základě domněnek zcela scestný myšlenkový konstrukt o obcházení zákona o pobytu cizinců. V tomto směru však neexistují jakékoli podklady, stěžovatel nebyl za obcházení zákona nikdy nikterak postižen, a pokud jde o rozlučku v bezdětném manželství, jde o jev natolik běžný, že není přípustné skrze něj o cizinci cokoli dovozovat.

[7] Udělená doba vyhoštění, stejně jako 30denní lhůta k opuštění území, je excesem z praxe správního orgánu, ale i volného uvážení, kterým správní orgán disponuje. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 1993, sp. zn. 6 A 99/92. Zdůrazňuje, že na území ČR pobývá od roku 2002, přičemž v roce 2006 mu byl udělen trvalý pobyt. K dnešnímu dni jde tedy o 14 let převážně legálního pobytu na území, během kterého navázal tak silné vazby, že byl dokonce řadu let ženatý a se svou pozdější partnerkou zplodil dvě děti v rozmezí 3 let. V odst. 25 napadeného rozsudku však městský soud zcela zvrátil tyto skutečnosti proti stěžovateli a nedůvodně dovozuje účelovost veškerého jednání. Podivuje se například, že v době vydání správního rozhodnutí nesdílí společnou domácnost a nežije se svou první manželkou, což však je těžko s podivem, když k rozluce došlo již před 10 lety a nejde ve společnosti o jev nijak výjimečný. Rovněž skutečnost, že z důvodu neutěšených rodinných a ekonomických podmínek se jeho děti nacházejí v dětském domově, je pro výměru uloženého vyhoštění jen těžko relevantní v tom smyslu, že děti jeho vyhoštěním nebudou tolik trpět, jako kdyby v dětském domově nepobývaly.

[8] Vzhledem k okolnostem života stěžovatele byl správní orgán povinen zkoumat nepřiměřenost vydávaného rozhodnutí do jeho rodinného života ve smyslu čl. 8 odst. 2

Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na věk dětí stěžovatele byl také nutné z vlastní úřední povinnosti zkoumat případný rozpor s čl. 32 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť odloučení nezletilých dětí od otce, který s nimi udržuje kontakt (byť vlivem okolností řídký), není rozhodně v souladu s jejich nejlepšími zájmy. Pokud městský soud do protipólu staví nejlepší zájmy dětí stěžovatele v Burkině Faso, bylo by přinejmenším nutno zjistit také jejich věk, vztah se stěžovatelem a případně míru dopadu, kterou jeho návrat do domovského státu bude pro jejich život mít. Stěžovatel nejenže na území ČR pobývá již 18 let, hovoří plynule česky a do doby, kdy k tomu byl oprávněn, byl také ekonomicky aktivní a přínosem českému hospodářství. Se svými dětmi se vídá podle svých možností a také v souladu s přáním dětí s ohledem na to, že s jejich matkou již nejsou partneři. Stěžovatel již nemá v rodné zemi žádné zázemí, situace v domovské zemi se navíc natě změnila, země zmítají nábožensky motivované útoky a trpí také útoky teroristických skupin. Stěžovatel je z rodné Burkinie Faso již zcela vykořeněn, jeho jediné zázemí je na území České republiky, kde má také rodinu. Stěžovatel se domnívá, že udělená doba vyhoštění je s ohledem na ojedinělost jeho prohřešku a zejména skutečnost, že šlo o pouhých 8 dní nelegálního pobytu naprosto elementárně nepřiměřená jeho rodinné a soukromé situaci.

IV. Vyjádření žalované

[9] Žalovaná uvedla, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, které žalovaná nehodlá blíže komentovat, a v rámci svého vyjádření odkazuje na shromážděný spisový materiál.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož lze rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Podle § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se doba, po kterou nelze občanu Evropské unie nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, stanoví až na 10 let, jde-li o správní vyhoštění z důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. b).

[13] Jediný kasační důvod, který stěžovatel ve své kasační stížnosti výslovně s odkazem na soudní řád správní uvedl, je nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Tato námitka je nedůvodná. Z odůvodnění rozsudku městského soudu (konkrétně viz odst. 16 až 25 rozsudku, srov. rovněž shrnutí závěrů městského soudu v bodech [4] a [5] výše) je zcela zřejmé, z jakých

důvodů městský soud dospěl k závěru, že správní orgán nijak nepochybil a jeho rozhodnutí je v souladu se zákonem i zjištěnými skutečnostmi. Rozsudek městského soudu je zcela řádně a srozumitelně odůvodněn a Nejvyšší správní soud se s jeho právním posouzením ztotožňuje.

[14] Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatel věcně namítá nesprávné právní posouzení věci městským soudem, i když výslovně tento kasační důvod ve své stížnosti nezmiňuje. Pokud stěžovatel městskému soudu vytýká, že bagatelizoval význam rodinných vazeb a délku pobytu stěžovatele na území České republiky, nutno podotknout, že stěžovatel ve své kasační stížnosti naopak bagatelizuje skutečnosti, které vedly k odebrání jeho pobytového oprávnění, tj. spáchání závažného úmyslného trestného činu spočívajícího v nakládání s omamnými a psychotropními látkami, za který byl pravomocně odsouzen.

[15] Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že zjištěné skutkové okolnosti městský soud vykládal tendenčně a že dostatečně nepřihlédl k rodinným vazbám stěžovatele a délce pobytu stěžovatele na území České republiky. Městský soud zcela přesvědčivě shledal, že délka uloženého správního vyhoštění v trvání dvou roků z možných deseti let je odůvodněna právě i okolnostmi, které svědčí i ve prospěch stěžovatele. Z jeho pobytové historie je zřejmé, že na území ČR přicestoval již v roce 2002 a jeho kroky směřovaly k tomu, aby na území ČR mohl nadále pobývat. Nejdříve požádal o udělení mezinárodní ochrany a jeho žádosti nebylo vyhověno. Poté uzavřel manželství s občankou ČR, s níž nežije ani nesdílí společnou domácnost. Následně mu byl povolen trvalý pobyt, stěžovatel v této době na území ČR spáchal shora popsany trestný čin. V době páchaní této trestné činnosti byl již otcem obou nezletilých dětí, o které však nepečoval, neboť byly již od roku 2011 umístěny v dětském domově. Za této situace městský soud dospěl k závěru, že uložené správní vyhoštění v trvání dvou roků je vzhledem k okolnostem případu zcela přiměřeným zásahem do jeho osobního a rodinného života. Nejvyšší správní soud s tímto posouzením plně souhlasí.

VI. Závěr a náklady řízení

[16] S ohledem na shora předeslané Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Vzhledem ke skutečnosti, že soud rozhodl bezodkladně ve věci samé, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[18] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 1 Azs 414/2019 - 17, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát Mgr. et Mgr. Marek Čechovský. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal

zástupci stěžovatele odměnu za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za tarifní hodnotu se ve věcech kasačních stížností považuje částka 50.000 Kč (srov. § 9 odst. 4 advokátního tarifu). Za jeden úkon právní služby tak náleží odměna ve výši 3.100 Kč (srov. § 7 bod 3 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů 300 Kč (srov. § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 6.800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu